

ler som Forsørgelsesanstalten og, altsaa forsaavidt er gaaet ind under de samme Conditioner som denne. Dette forekommer det mig, at man maa holde fast, naar Taler bliver om Formuen. Naar der handles om, hvorledes Administrationen bør være stillet, hvilken Frihed den bør have ligeoverfor Finansministeren, da maa man aldrig glemme, at her er Spørgsmaal om en af Staten stiftet og paa dens Ansvar og da navnlig paa Finansministerens Ansvar ledet Anstalt. Det samme Spørgsmaal forekommer mig ogsaa at have en ganske overordentlig Betydning, naar Taler er om de Indvendinger, der fra saamange Sider ere gjorte og ogsaa her have fundet deres Talsmænd, nemlig med Hensyn til de pligtige Forsørgelser. Der er ingen Tvivl om, at dersom denne Anstalt i ringeste Maade kunde sættes i Lighed med et Actieselskab eller et Interessentiskab eller en Compagnie, vilde der være stor Betænkelse ved at have den Sideordnehed i Anstalten, som ved Loven af 5te Januar 1851 er paabudt for de pligtige Interessenter. Men jeg tilstaaer, at jeg ikke er istand til at see, at der virkelig er nogen Realitet i de Indvendinger, man i den Henseende gjør; thi vel er det saa, at der blandt de Pligtige findes Liv, som under andre Forhold ikke vilde være blevne antagne til Forsikring, men der findes ogsaa — som allerede antydet af et æret Medlem — paa den anden Side Forhold, som idetmindste efter den hidtil foreliggende Erfaring, have vist sig istand til at kompensere de uheldige Følger af de daarlige Liv. Naar et æret Medlem — jeg troer, det var Folkethingmanden for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Gindenburg) — med en Styrke, der forsaavidt er anerkjendelsesværdig, men ganske vist ikke er meget behagelig hverken for Finansministeren eller for de Mænd, som have haft med disse Spørgsmaal at gjøre, udelukkende lægger Kyndigheden og Evnen til at bedømme disse Forhold over paa de mathematiskkyndige Medlemmers Conto, saa vil jeg sige, at det her drejer sig om et Forhold, hvorom dog ogsaa Andre maae kunne have en Mening, især da den Tvivl, der af disse Medlemmer reises om dette Forhold, ikke er bygget paa nogen-somhelst Erfaring; det er en Dom, hvortil de

ere komme ved et Eksempel af Omstændighederne. Jeg indrømmer ganske sikkert, at Mænd, som ere vante til at bevæge sig i disse Forhold, have en særegen stærket Sandt, hvormed de kunne skjønne; men jeg maa ligesaa meget fastholde, at, naar man skal gaae ud fra de hidtil foreliggende Beregninger, saa synes den Tvivl, som er indkastet, ikke endnu at finde sin Begrundelse i Erfaringen. Men hvorom Alting er, saa er der ikke den fjerneste Tvivl om, at der ikke skeer nogen-somhelst Uret mod de frivillige Interessenter, thi de Tarifer, som her foreligge, ere beregnede paa Forhold, der ikke have det allermindeste med de pligtige Interessenter at gjøre; disse ere holdte aldeles udenfor, saa at Spørgsmaalet altsaa er, om Tariferne kunde være satte billigere for de frivillige Interessenter, end de ere, men dertil maa jeg bestemt svare Nei. Altsaa, det kan forsaavidt være de frivillige Interessenter fuldstændig ligegyldigt, om der ved Siden af dem findes pligtige Interessenter, naar den pligtige Afdeling ikke har haft den fjerneste Indflydelse paa Størrelsen af Tariferne. Der kunde maaskee fra Statskassens Side, forudsat, at det virkelig viser sig, at Tariferne for de pligtige Interessenters Vedkommende ere for lave, være nogen Betænkelse ved at vedblive at lade dem forsikre paa samme Betingelser som de frivillige, men, som sagt, deels er dette noget fra en tidligere Tid Overleveret, og hvorved de daværende lovgivende Forsamlinger ikke have haft nogen Betænkelse, deels har Erfaringen ikke godtgjort, at det virkelig er Tilfældet, og deels er der jo, som den ærede sidste Taler (Berg) nylig bemærkede, naar dette Forhold virkelig maatte vise sig at ville medføre Tab, Mulighed for at gribe ind og itide træffe en særskilt Foranstaltning for den pligtige Afdelings Vedkommende. — Jeg kan ikke give det ærede Medlem for Fredericia Ret, naar han siger, at den Paragraph, der handler om Bogholderiet — § 21 — skulde have forsøgt at gaae udenom det Spørgsmaal, hvorledes Anstaltens Status vilde stille sig. Nei, det er idetmindste min Villie og min Tanke med Loven, og jeg tør sige, at det ogsaa er Bestyrelsens Tanke med Loven, at man til enhver Tid skal være istand til at kunne bedømme,